

Pastýřský list pro první neděli postní 2014

(Přečtěte při všech bohoslužbách o první neděli postní)

Drazí bratři a sestry, milé děti,

už máme za sebou několik měsíců Roku rodiny. Pokud jste přijali mou adventní výzvu, udělali jste v rodinách společnou zkušenost s modlitbou, se společným otevřením se Bohu. O Vánocích jsme přidali cvičení vzájemné lásky. Modlitba nás otevírá pro Boha a Boží lásku, kterou si navzájem darujeme, umožňuje zkušenost Boží blízkosti, radostnou vánoční atmosféru po celý rok. Nyní jsme vstoupili do doby velkého postu, kterým se připravujeme na Velikonoce, na dar vykoupení.

Z první knihy Mojžíšovy jsme slyšeli o prvním hříchu, o největší katastrofě lidských dějin, kdy člověk neposlechl Boha, ba jednal, jako by Boha nebylo, jako by ho nepotřeboval. Sám si začal hrát na Boha, který rozhoduje o dobru a zlu. Lidé pak brzy poznali, že život bez Boha je životem bez lásky a bez naděje. Život v hříchu bere svobodu i radost, dokonce zatemňuje rozum, takže člověk spoutaný hříchem jedná nerozumně a škodí sám sobě i těm, které má rád. Tu zkušenost má každý z nás, v malém či velkém to známe z našich rodin i z celé společnosti. Kolik rodinných tragédií začalo hloupým hříchem, který přivolával další hříchy a spoutával srdce, oslaboval vůli a vedl k špatnému rozhodování?

Lidská vina však probudila Boží milosrdenství. Kristus přišel jako Zachránce a velmi drazze za nás zaplatil. Sám nevinný umírá jako smírná oběť na kříži, zrazený, opuštěný, odepsaný jako vyvrhel bez práva na lidskou čest. Takovou cenu chce Kristus dobře využít. Touží odpustit každý hřích a uzdravit každé duchovní zranění. Naše viny přitahují jeho uzdravující milosrdenství. Ukažme mu svá zranění, aby je uzdravil. Dejme si práci a najděme všechna svá pochybení, abychom je nechali uzdravit. Všimněme si i těch chyb, které zranily vzájemné vztahy v rodině, nebo kterých jsme se dopouštěli společně. *Když manželé otevřou evangelium a nechají na sebe působit Kristovo živé slovo, jejich sebedůvěra se rychle vytratí. Buď knihu odloží, nebo dojdou k přesvědčení, že hřeší, a začnou dělat pokání. To znamená: odvrátí se od pouze lidských hodnot, které je ovládají, a obrátí se k Bohu. Protože se jim to nedaří, nemohou být na sebe pyšní; budou se proto obracet na Krista Spasitele a dovolávat se jeho milosrdné lásky. K tomu potřebují odvahu, protože obvykle se bojíme, že evangelium naruší naše pohodlí. Když překonáme námitky, odpor a strach, sejdem se v pokoře před Spasitelem a společně zakusíme dotek Boží lásky, zázrak uzdravení.*¹ Postní doba zve celé rodiny k přijetí svátosti smíření. Připravte se na ni společně! A nezapomeňte se omluvit i jeden druhému dřív, než půjdete ke zpovědi. Bude to možná těžké, ale pak budete moci jeden druhého vidět úplně nově. A pak: co odpustíte, už nikdy nepřipomínejte. Ani Bůh nepřipomíná, co odpustil. Komu je odpuštěno, je čistý.

Přesto může být někdy těžké milovat druhého, když vidíme jeho opakované chyby. Svátá Terezička říkala: *Nemůžeš-li milovat člověka pro jeho zlobu, miluj Krista v jeho srdci, který tam trpí jeho zlobou.* Potěš Krista tím, že poneseš jeho bolest tiše s ním.

1 Srov. Henri Caffarell: Manželství – cesta k Bohu. MCM Olomouc, 2010.

Zdá se ti někdy, že jsi už miloval dost, a chceš přestat? Podívej se na Ukřižovaného. On sice umírá, ale hřích ho nepřemohl. On miluje až do posledního dechu, modlí se za odpuštění pro ty, kteří ho ukřižovali. Ještě dýcháš? Tak miluj. Myslíš, že to máš těžké? Na kříži to bylo těžší. Od Roku víry je snad v každé naší rodině kříž. Využij každého pohledu na kříž k povzbuzení své lásky. Řekni Ukřižovanému, že se mu chceš aspoň trochu v lásce podobat, a popros ho o pomoc, o schopnost dál milovat.

Kdo se dnes rozhodne, že už miloval dost, rozhodl o smrti lásky. Zítřka se už jen smíří s tím, že nemiluje. V čem spočívá usmíření? Základním krokem je: nerozhodnout se nemilovat. Chybu přiznat před manželem, manželkou (u chyb neznámých je to trochu jinak), odsoudit se a požádat o odpuštění. Takový projev pokory je velkým důkazem lásky. Někteří si od svatby umínili, že neusnou bez usmíření, protože na tom závisí budoucnost jejich lásky. V jedné takové rodině se stalo, že po třech letech manželka odmítla dát manželovi polibek na dobrou noc. Manžel beze slov klekl k posteli a začal růženec. Byl přesvědčen, že situace je vážná. Žena věděla, že by byl schopen se modlit celou noc. Třetí desátek ho už dokončit nenechala.

Manželé se v době začátku své lásky domnívají, že jejich láska je silná a nezranitelná. Po čase svou domýšlivost musí přiznat. Ke své lásce totiž potřebují Boha. Bez něho se zlu neubrání. Bez něho si svá selhání lásky nebudou umět dlouho odpouštět.²

V Roku rodiny chceme nejen udělat něco pro rodinu, ale chceme se snažit společně jako rodina. Manželství je příležitost jít k Bohu společně. To také znamená nést společně naše kříže. Jak říká apoštol Pavel: *Neste břemena jeden druhého*. Rodina patří k sobě. I závod o věčnou spásu běží rodina společně jako tým. Proto jeden druhému pomáhá, povzbuzuje, ulehčuje, když je potřeba. Silnější táhne svým příkladem ty slabší, aniž by se vyvyšoval.

Drazí manželé, rodiče i děti,

vstupme společně do postní doby, pomozme si navzájem na cestě ke svatosti. Nic nevzdávejme proto, že jsme slabí. Kristus nabízí pomoc. Najděme všechny své rány a ukažme je Božímu milosrdenství. Odpuštění přináší naději. A pohled na kříž ať nás vždy povzbudí k lásce, která je věrná, která miluje až do konce, která se nevzdává. Nelekejme se, když přijde pokušení. I Krista pokoušel ďábel, když se čtyřicet dní jen modlil a postil. Ďábel nepokouší ty, kteří jsou už jeho. Zato doráží na ty, kteří se rozhodli vydat se za Kristem. V pokušení zůstaňme klidní, ale rozhodní. Pokaždé opakujme jako Ježíš na každé pokušení své jasné NE. Buďme jistí, že Bůh je nesrovnatelně silnější než celé peklo. S jeho pomocí zvítězíme. Jeho milosrdenství je zárukou naděje. Krácejme společně postní dobou k velikonočnímu vítězství.

Denně na Vás myslím v modlitbě a každému z Vás žehnám.

arcibiskup Jan

K myšlenkám je možno se vrátit na www.ado.cz.